

kázání Bystřička, Růžďka 9. 4. 2023 **Neděle vzkříšení** (vstup 540)

introit: **Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí! Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života.**(1. Korintským 15, 19-22)

píseň 540

modlitba

čtení: Mk 16,1-8

píseň 550

text kázání: 1. Petrova 1, 3-9

Milí přátelé, bratři a sestry,

apoštol Petr nás hned v úvodu svého listu vyzývá **k velebení Boha**. Máme ho **velebit, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději!** A Petr ví, o čem mluví. On sám Pána zapřel, cítil se v hořkosti velmi vinen. Při pohledu na umírajícího Krista na kříži z něho samotného také doslova prchal život. Vše se zdálo neodvratně ztracené. A najednou po třech dnech se setkává se vzkříšeným Pánem. V té chvíli jsou staré rány a selhání zapomenuty. Do jeho žil nyní proudí nový život vzkříšení a ospravedlnění.

V Kristově vzkříšení, milí přátelé, můžeme i my prožívat to **nové narození k živé naději**. A to bez ohledu na to, jaký život jsme doposavad žili. Bez ohledu na to, co jsme prohráli, ztratili, rozbili. Skutečnost prázdného hrobu totiž všechno, ale úplně všechno, otáčí zcela naruby! **A stačí tomu pouze věřit a ke Vzkříšenému se obrátit!**

Prázdný hrob totiž otevírá novou perspektivu života. Upíná náš zrak ze tmy ke světlu. Otevírá naše srdce ke Vzkříšenému, a k nové naději. Tam, kde byla studená smrt, je najednou život beze strachu, život plný Boží moci a lásky. Tam, kde byl smutek, je najednou radost. Tam, kde byla bolest, tam je najednou potěšení. Tam, kde bylo naříkání, najednou zní chvála. Toto všechno v našem životě můžeme začít znovu prožívat během jediné chvíle. Během jediné chvíle může dojít k tomuto zvratu. Tehdy, když si vždy znovu uvědomíme tu skutečnost prázdného hrobu. Tehdy, když si znovu uvědomíme, jak hluboký to má pro nás význam, že Ježíš v hrobě nezůstal. Tehdy, když věřím, že se to dotýká i mne osobně. Že i pro mne se to všechno stalo. On mě i Tobě, díky tomuto vzkříšení, **dává nově se narodit k živé naději skrze víru**. K naději, která neklame. Neboť nám jí Bůh vylil do našich srdcí skrze Ducha svatého. Skrze Ducha svatého nám Pán dosvědčuje, že je i s námi. Skrze Ducha svatého se také setkáváme se vzkříšeným Kristem, s jeho přítomností.

Bratři a sestry, to naše **nové narození** způsobilo, že také zakoušíme účast na tomto vzkříšení. Věříme, že patříme Bohu. A že **tak jak vstal z mrtvých Kristus, tak staneme i my, kteří věříme**. Jsme si tím ale jisti? Anebo pochybujeme? Čím je naplněno naše srdce? Je naplněno radostí z této nové skutečnosti, anebo strachem a pochybností? Je samozřejmě mnoho životních situacích, kdy nám není do zpěvu. Tehdy, když ztrácíme své blízké, tehdy když nám samotným ubývá sil, tehdy, když nevidíme cestu z bezvýchodné situace. Co ale prožívali učedníci po Velkém pátku? Jak jim bylo? Po smutné sobotě i to nedělní ráno pro ně nezačíná nijak nadějně. **Ježíš je již třetí den v hrobě**. To je realita. A učedníci neví, co si počít. Tápou v hluboké beznaději a prázdnotě. Prožívají neklid a zmar. Ptají se, **co teď budeme dělat?** Jsou touto skutečností už třetí den zaskočení, jsou bezradní. Nemají kam jít, vždyť ten, kterého následovali, leží v hrobě. Ke komu se teď uchýlí, ke komu budou chodit, aby je potěšil, aby je znovu uzdravil? Najednou nemohou nalézt naději, jejich duše je sevřena strachem a úzkostí. Nejsme učedníkům takto někdy podobní? Kolikrát nevíme, co se to s námi děje, připadáme si tak ztraceni. Je ale tohle Boží záměr být ztracen? Vyvolil nás Bůh snad proto, abychom nakonec zažívali prázdnotu? Ne, **On nás vyvolil, abychom došli spásy**. Jak tedy rozumět těm chvílím, kdy se cítíme neklidní a opuštění? Boží slovo nám říká, že **ještě nakrátko budeme procházet zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se prokázala pravost naší víry**. I pro učedníky to tehdy byla zkouška. Zda se spolehnou na Ježíšova slova, anebo se nechají zmítat svým **zármutkem**. I pro nás jsou takové chvíle zkouškami pravé víry. Právě v takových chvílích se totiž pozná, jaká je naše víra. Tehdy, když se dobře daří, tehdy se i dobře věří. Ale jak se nám věří, když jsme něčím zaskočení? Dáme se zmítat hořkými emocemi, anebo zůstává náš pohled upřen na Vzkříšeného?

Jsme paralyzováni, když nás něco zaskočí, anebo na takové situace umíme reagovat? Nádherným příkladem jsou nám ty **ženy jdoucí ke hrobu**. Ne že by snad neprožívali taky smutek jako učedníci, ale tak nějak i v takové chvíli jednají. Ženy jsou asi v tomto jiné, než muži. Pán Bůh jim to dal jaksi do vínku. Není tedy žádnou náhodou, že ke hrobu Pána Ježíše Krista jdou jako první ženy. Jsou to ony, které se jakž takž s těžkou situací vyrovnávají. A to tak, že jdou učinit to, co v Izraeli bývalo zvykem a co ještě bylo součástí pohřbu. **Pomazat, nabalzamovat tělo mrtvého**. To ale nebyla vůbec jednoduchá situace. Představte si to! Kdo by i dnes rád navštěvoval hroby, či studené márnice? Kdo by se rád chtěl podívat smrti do očí? Ty ženy ale jdou. Ony jdou, přestože jim není dvakrát do zpěvu, přestože znovu při pohledu na mrtvé Ježíšovo tělo se dá očekávat, že se bolestivě a srdceryvně rozpláčou. Přesto jdou se té realitě

smrti, té skutečnosti pohřbené naděje, postavit čelem. Učedníci ne. Nejdou jim pomoci. Nedochozí jim, že je třeba **odvalit kámen**. Učedníci jen v ústraní zatím neví, co si počít, jak se s tím vyrovnat. Vzpomínají, jaké to s Ježíšem bylo, marně se utěšují vzpomínkami, nejsou stále schopni přijmout velkopáteční realitu kříže. Ty ženy jsou ale napřed. Ony se neschoulí v ústraní, ale jdou. Jdou pod tíhou velice těžké chvíle. A ta těžká chvíle je o to víc umocněná, když ví, že ten veliký těžký kámen od hrobu prostě neodvalí. A tak se samy sebe ptají: „**Kdo nám odvalí ten kámen?**“ Podle Matoušova evangelia víme, že hrob hlídali navíc ještě římsí vojáci. Tuto stráž si vyprosili židovští kněží, kteří měli obavu, že učedníci Ježíšovo tělo ukradnou a rozšíří lživou zvěst, že Ježíš byl vzkříšen. Tak ta situace je ještě těžší. Přístup k Ježíši je ještě složitější. Nebrání mu pouze studený veliký kámen, ale taky ještě tvrdá vojenská římská pěst. Přesto ty ženy jdou ke hrobu. Že by snad počítali s tím, že vojáci jim kámen odvalí? Toto řešení se nabízí. Ale že by ti vojáci byli ochotni pod hrozbou vlastní smrti porušit rozkaz? Mohli ty ženy počítat s tím, že se vojáci slitují? Že se tvrdá římská pěst milostivě otevře v nabídnutou pomocnou ruku? Ano, ta pěst se otevřela, ale jen tehdy, aby si umyla ruce při rozsudku smrti nad Ježíšem Kristem. **Kdo tedy ten kámen odvalí?** Římané stěží, učedníci také nejdou, chudáci ženské neví jak, ale přesto jdou. Mnozí by to vzdali. Mnozí by byli nerozhodní. Nerozhoupali by se. Tak si uvědomuji, bratři a sestry, jak kolikrát něco podobného taky tak řešíme. Jsme postaveni před určitý složitý problém, nevidíme řešení a nemáme chuť to řešit. Nechce se nám, raději bychom se otočili zády a zapomněli. A ono to kolikrát nemusí být něco složitého. Mnohokrát se potýkáme s nechutí dělat obyčejné věci. Zase zajít na úřady, zase platit poplatky, zase opravit auto, zase vařit, prát, žehlit. Mnohokrát máme i v těch obyčejných věcech pokušení to odložit na neurčito. Mnohokrát nám chybí síly jednat, mnohokrát vidíme i ty naše povinnosti jako veliký problém. Jako velikou horu. Jako veliký kámen, který je těžké odvalit. A přitom stačí tak málo. Přes to všechno jít, postavit se tomu čelem, **vzhlednout a prohlédnout**. Tehdy, když to člověk udělá, tehdy, když si přestane naříkat a **vzhledne**, tak zjistí, že tam žádný kámen není. Ty ženy ve svém žalu a ve svých otázkách **vzhledly a viděly, že ten veliký kámen je od hrobu odvalen**. A vojáci tam také nebyli. Byli **strachem bez sebe** a utekli, když Bůh křísil Ježíše a Boží síla odvalila kámen. Ty ženy neutekly, šly dál za Kristem, vstoupily do hrobu. Ale místo mrtvého Ježíše tam **spatřily anděla a zděsily se**. Představme si to, bratři a sestry, všechny překážky na cestě za Kristem jsou odstraněny, ale tam, kde si člověk myslel, že nalezne Boha, tak tam Bůh není! Je však třeba ještě jedné věci, aby se člověk mohl s Kristem setkat. Je třeba si uvědomit tu skutečnost smrti a vejít v tu hlubokou temnou jámu. Poznat svou bídu, svou ztracenost, svou smrtelnost. **Je třeba projít roklí šeré smrti. Je třeba v Kristu zemřít, aby člověk mohl vzít život nový, věčný. Neboť ze tmy zazáří světlo. Uvěřit, že není v hrobě, ale že byl vzkříšen**. Ty ženy v hrobu slyší hlas toho anděla: „**Neděste se! Hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Jděte a řekněte to učedníkům**. Ty ženy jsou **plné úžasu a i na ně padne hrůza. A nikomu nic neřekly, neboť se bály**. Ty ženy se mají stát prvními svědky o vzkříšení, prvními křesťankami, ony utíkají od hrobu, ale bojí se mluvit. Ještě u nich probíhá vnitřní zápas. Je to pravda? Nebo je to sen? Není jednoduché tomu uvěřit. ení jednoduché uvěřit tomu, že Ježíš ten nejdůležitější zápas historie v nastaveném čase ještě zvrátil. A to definitivně! Už je odpískán konec. Ten zápas již skončil a nikdo jej nemůže anulovat. Ježíš porazil satana, Ježíš srazil jednou provždy do kolen mocnost smrti! **Ježíš je vítěz! Haleluja!** K jakému výsledku tohoto zápasu se přikláníme my? Žijeme život v radosti? Žijeme v oslavě nové skutečnosti? Anebo žijeme pod tíhou, že vše je ztraceno? Jen ten, který uvěří, že Ježíš byl vzkříšen, bude naplněn radostí ze spasení. Ten, kdo tomu nevěří, ten zůstane plný pochybností a otázek. Každý z nás vedeme zápas svého života, mnohdy to není jednoduché. Prožíváme radost a z toho zase hned smutek. A když pomyslíme na skutečnost vlastní smrti, tak máme strach. Jak rychle se naše víra změní v pochybnost. Jak rychle přestáváme věřit.

Bratři a sestry, neděle velikonoční ale přináší jinou a radostnou zvěst. **Neboj se, praví Pán, já jsem přemohl smrt. A kdo ve mne věří, nezemře na věky**. Otvírejme svá srdce nové skutečnosti. Novému ránu, novému úsvitu, novému životu. Kristovo vzkříšení je jako nádherné jarní ráno. Kdy po zimě je slyšet zpívat ptáky. A ve vůni rozkvétajících květů je možné zaslechnout Kristův tichý hlas. Naslouchejme mu a budeme se radovat a žít. Amen. Modlitba píseň 238

Večere Páně (písně 377, 376)

Slovo posláni: Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. (Koloským 3, 1-2)

Požehnání: Necht' Kristovo vzkříšení prozáří celý váš život a v síle Jeho Ducha vám dá zakoušet, že Pán je s vámi. Amen. Píseň 427